

Ông nên biết rằng, sở dĩ có những lời nói trên đây là để dạy bảo những người tu học Đại-thừa đừng chấp tâm, chấp Pháp. Chớ đã nói tức Phật tức tâm, thì cái gì chẳng phải là Phật cái gì chẳng phải là tâm.

Xưa có người hỏi Mã-Tò như vậy : Nếu bảo tâm là Pháp, thì trong tâm ấy cái gì cũng là Pháp phải chăng ?

Mã-Tò trả lời rằng : « Thế ông ngờ tâm ông có cái gì chẳng phải là Pháp, xin chỉ vào đây cho tôi xem ! » Người ấy trả lời không được. Mã-Tò liền nói tiếp : Đại được thì khắp mọi nơi chỗ nào cũng là Pháp, còn không đại được thì cứ sai lầm mãi mãi.

210. V. Theo lời của ông nói này giờ, tôi cũng muốn bỏ cái tâm chấp pháp, nhưng tại sao lòng tôi cứ đeo mang mãi mãi, vậy phải làm thế nào ?

D. Muốn đừng chấp pháp, chẳng phải bỗng dưng mà được, ít nữa ông phải tỏ ngộ những giáo-lý mà Phật đã dạy về pháp vô ngã, hoặc giả tỏ ngộ các pháp đều là duy tâm biến hiện, ngoài tâm không có các pháp... Còn nhiều cái lý nữa, làm cho mình phá được pháp chấp, không thể kể cho xiết.

211. V. Xin nói cái lý nào gần hơn hết để phá pháp chấp ?

D. Đức Tò-sư Nam-Nhạc, trước khi nhập diệt, có truyền pháp cho Vô-Ngôn-Thông như vậy :

Nhất thiết chừa pháp,

Giải lung tâm sanh,

Tâm vô sở sanh,

Pháp vô sở trụ,

Nhược đại tâm địa,

Sở trụ vô ngã,

Phi ngộ lượng căn,

Thân vật khinh hĩa.

Nghĩa là : Cả thấy các pháp đều do tâm sanh ra. Nếu tâm không sanh thì pháp không có chỗ nương dựa. Bằng đạt được cái tâm địa này, thì làm việc gì cũng không trở ngại. Tâm pháp này, nếu chẳng gặp người thương mến, thì chẳng nên truyền pháp.

212. V. Kệ trong những môn nào mới gọi là chấp pháp ?

D. Kệ trong muôn sự muôn vật, gọi là chấp pháp. Chẳng phải kết trong các môn tu-hành gọi là chấp pháp mà thôi. Chẳng tóm lại, cái gì nói được, cái gì kêu gọi được, tướng tượng được v.v.v... đều là pháp cả.

213. V. Tinh-độc-tông, ngoài sự niệm Phật, còn niệm cái gì khác nữa chăng ?

D. Ngoài sự niệm Phật còn niệm Pháp, niệm Tăng, niệm giới, niệm định, niệm huệ...

214. V. Niệm Pháp là sao ?

D. Là nhớ tưởng đến Chánh Pháp của Phật. Chánh Pháp ấy ở nơi tánh thì là tâm chơn-như, còn ở nơi tướng thì hiện đủ muôn pháp, thấu nhiếp trong ba tầng giáo-hải của nhà Phật, bày ra vô lượng pháp-môn, mục-dịch chỉ thẳng đến chỗ nguồn gốc của muôn sự muôn vật là tâm. Hết tâm sanh thì các pháp đều sanh, còn tâm diệt thì các pháp đều diệt, lý cái tâm sanh diệt ấy, chứng được các pháp đồng như thế, gọi là niệm Pháp.

Đức Mã-Minh Bồ-tát có nói : Hễ nói đến Pháp là nơi tâm là nguồn gốc sanh ra các pháp.

215. V. Cái lý này mắc quá, xin nói bực thấp cho tôi hiểu ?

D. Niệm Pháp là nhớ tưởng đến giáo pháp, làm y theo giáo pháp chẳng phải tụng tán.

216. V. Niệm Tăng là sao ?

D. Là tưởng nhớ đến người có công dạy-dỗ mình tu học. Bằng theo lý Thường-thừa mà nói : là tưởng nhớ tới lòng trong sạch (tâm thanh-tịnh) của mình, dưng xa lìa các pháp ô-nhiêm. Hàng ngày, hằng giờ, hằng phút, hằng giây tưởng nhớ đến lòng trong sạch ấy, làm cho nó hiện ra ba nghiệp thân, khẩu, ý, tỏ ra hành-vi của mình đã được giải-thoát tất cả những sự mê nhiễm của thế-gian, gọi là niệm Tăng.

217. V. Còn nghi-thức niệm Phật phải làm cách nào ?

D. Đòi càng tiến, thì nghi thức phiền phức càng đẹp lãn, như là không nên thay đổi nghi thức khác, bởi đó là hình-thức bề ngoài, dầu có bày ra cái khác cũng không thể tồn-tại được với thời-gian. Nghi-thức bày biện ra nhiều quá làm cho người tu-hành mắc kẹt nơi sự tương-giám hãm vào đó mà ngưng trệ sự tỏ ngộ tâm pháp đạo.

218. V. Trước khi lễ Phật, phải đọc chú sức miệng, chú rủa tay và chú rủa mặt chăng ?

D. Có câu chú nào bằng câu chú « A-Di-Đà Phật ». Nếu ông giữ đúng vệ-sanh, thì chú sức miệng, rủa tay, rủa tay, để làm gì ? Bằng ông không giữ vệ-sanh, niệm chú ấy có lợi về phương nào ? Ví-dụ như các câu chú « tinh khẩu nghiệp chơn ngôn », « tinh thân nghiệp chơn ngôn », « tinh tâm nghiệp chơn ngôn », dầu có đọc luôn luôn đi nữa, nếu không giữ đúng mười giới cấm thì cũng không làm sao cho ba nghiệp thanh-tịnh được. Thế thì đọc chú mà trong sạch được ba nghiệp, hay là giữ mười giới ? Lễ tất nhiên phải giữ mười giới.

Mỗi lần ông niệm Phật, là mỗi lần ông mở cơ-quan thấu rủa những lần điện của đức Phật A-Di-Đà phóng quang nhiếp thọ. Một câu chú như câu niệm Phật, trùm tất cả các câu chơn ngôn, thì cứ nắm lấy cái gốc ấy mà đi tới, dầu có niệm